

A photograph of a snowy night landscape. A car's headlight is visible in the bottom right corner, casting a bright light on a large, bare tree. The ground is covered in snow, and the sky is dark with some clouds. The overall scene is quiet and atmospheric.

nobelpriset i thaifru

marcus berggren

“DU BORDE OCKSÅ SKAFFA THAIFRU”, hade Lennart sagt till Göran. “Då kan vi umgås alla fyra och det blir inte så ensamt för Kwan.”

Göran hade sagt att han skulle fundera över saken och sedan gjort just det länge och noggrant. Vägt fördelar mot nackdelar. När han efter en vecka hade kommit på sju fördelar men bara två nackdelar hade han bokat en biljett till Thailand.

“Det kommer göra dig gott”, hade Lennart sagt. “Och så får du vara med i klubben också.”

Med klubben menade han två andra gubbar som bodde i varsitt angränsande län och också var gifta med thailändskor. De turades om att ha middagar med traditionell thailändsk mat och Singha en gång i månaden.

“Det är en otroligt rik kultur och jag är lyckligt lottad som har Kwan som kan visa mig den”, sa Lennart. “Och sen super vi och spelar Fia med knuff. . . du måste ju förstå det Göran att det här är roliga tjejer. . . visst de jobbar hårt och är lydiga men det är inga träkmånsar. . . inte som de svenska kärringarna.”

Både Lennart och Göran hade haft bekymmer med det som Lennart kallade för “de svenska kärringarna”. Det var så de hade blivit vänner; Göran hade blivit lämnad av Christine och Lennart hade blivit lämnad av sin Lena. Det var värre för Lennart eftersom de hade tre barn ihop. Som ingen av dem ville ha vårdnaden om.

“Kan du tänka dig något så sjukt som en kvinna som inte vill ta hand om sina egna barn? Det sa jag till henne att ‘Lena, du har ju burit de här arma krakarna i din egen kropp, och jag har ju inte det bandet så det är lättare psykologiskt för mig att gå vidare och starta om på nytt. Vill du ta ifrån mig den medfödda möjligheten som man?’”

Det ville hon. Hon bodde i Göteborg nu med en som heter Sören som hade vackra ögon.

Göran hade träffat Lennart första gången på singelminglet i Arjeplog. Det hade bara varit män där förutom hon som höll i kvällen och hon var gift med vaktmästaren på Arjeplog IP. Så männen hade i stället tillbringat kvällen med att snacka skit om sina ex. Lennart för att han faktiskt hatade sitt, och Göran

för att ha något att säga. Göran hade egentligen inget emot sin före detta. De passade bättre som vänner. Det var de överens om. Men det var taskigt av henne att ge honom ett gymkort i julklapp. På kortet stod det: "Du är fin som du är men tänk vad fin du kan bli."

"Själv har du benig röv och röda knottor på bröstet", hade Göran tänkt där han satt ensam i garaget den kulna julaftonsnatten och lyssnade på Björn Afzelius. Friheten är ditt vackra namn.

Göran förstod inte riktigt vad frihet var men han var rätt säker på att det var en bra sak och att Lennart förmodligen hade stenkoll. För Lennart lyssnade på Gary Moore, ägde två par skinnbyxor och en motorcykel som tyvärr var trasig men väldigt häftig. Lennart lagade pannbiff till sina barn fastän två av tre var veganer.

"Inte under mitt tak."

Det hade bara skett av sig självt att de hade börjat jobba ihop. Lennart hade egen firma som isolerade väggar.

"Den enda branschen förutom sprit och begravningar som alltid har högkonjunktur här uppe."

Göran hade jobbat hela sitt liv på fabriken men hade hjälpt Lennart ett par helger med att isolera skolans nya aula. Den sista söndagskvällen när arbetet var utfört hade de suttit i Lennarts skinnsoffa och druckit varsin Tullamore som Lennart köpt på Irland och Lennart hade sagt till honom att "i morgon går du in till han Sven den jävla sillmjölken och så tackar du för de här åren och ber dem posta guldlockan till dig för nu jobbar du med mig... han kommer bli för jävla snopen!"

Sven var en liten argsint man tillika chef på fabriken. Göran skrattade men egentligen tyckte han synd om Sven. Han visste hur svårt det var att hitta folk som ville jobba på fabriken. Dagens unga ville inte gå upp tidigt på morgonen och stå vid ett band hela dagen. För Göran hade det varit självklart, det var ju så man fick råd med snöskoter och blackjack på Rosa huset på helgerna.

Lennarts barn ville bli youtuber, veterinär och lejon.

"Och då är det ändå han som ska bli lejon som har störst chanser!" hade

Lennart gapat, nöjd över sitt eget skämt. Han förstod sig inte på kvinnor och barn men han förstod sig på Göran. Göran var snäll, stark och vaknade också av sig själv tidigt på morgonen.

“I början anställer jag dig så blir vi partners sen när jag fått ordning på pappren... du kommer tjäna mycket mer än på Svennes självmordsfabrik! Så kan du köpa hus här uppe bland oss som vill något med våra liv.”

Och så hade det blivit. Nytt jobb, nytt hus. Vad Göran ville med sitt liv visste han inte riktigt men tills han kom på det kunde han väl lika gärna göra som Lennart.

Några skinnbyxor hade han inte köpt. Det är viktigt att sätta gränser.

“Damerna blir som tokiga, jag lovar dig! Du skulle sett mig på afterskin i Boden... jag fick peta undan dem med en pinne.”

“Vad var det för pinne?” undrade Göran.

“Vadå, ‘vad var det för pinne?’ Det spelar väl ingen roll... du fokuserar på fel saker.”

Måndag till fredag åkte de runt i företagets Citroën Berlingo (“det enda bra som kommit från Frankrike förutom avsugningar”, enligt Lennart) och isolerade väggar och tak hos folk. Medan de jobbade lyssnade de på Bandit Rock.

Det var det enda Lennart hade emot Göran: att han inte fattade rock. Att han lyssnade på Björn Afzelius och ibland ännu värre: på tystnaden. Rock var frihet. Rock var att ha skinnbyxor, att ta en whisky till fastän man inte borde, att kunna resa sig upp ur soffan och gå ut genom dörren och bara dra när det passade. Nu kunde ju inte Lennart det eftersom Lena, den satans sketkärningen, hade lämnat honom med barnen och dessutom fått papper från kommunen på att barnen skulle vara under hans tak tills de blev myndiga. Det var något skitsnack i stil med att “miljön de var vana vid var den bäst lämpade”. Göteborg var väl perfekt för ett aspirerande lejon?

På helgerna gjorde de ofta några svartjobb åt bekantas bekanta för “blackjack-pengar” som Lennart kallade det, och sedan var de på Rosa huset. Lennart i skinnbyxor och svart skjorta med eldsflammar på ryggen. Göran i chinos och

den blommiga skjortan som Christina hade köpt till honom när hon varit på landstingsdagarna i Luleå.

På Rosa huset var det alltid fullt men dåligt med damer. Nästan alla som jobbade där var damer men de var antingen för unga eller för gamla. Om det väl dök upp någon ogift kvinna mellan 30 och 50 som inte var handikappad blev det alltid slagsmål. Inte på något hotfullt sätt; finnarna tyckte bara det var roligt att slåss. Lennart var med ibland. En gång hade han skrikit "Håll mig, Göran! Annars vet jag inte vad jag gör!"

Göran hade inte hållit i Lennart men Lennart hade inte gjort särskilt mycket. Finnarna hade skrattat så att de helt tömdes på luft. Sedan hade de bjudit på hemkört och sjungit en ramsa som Göran misstänkte handlade om "svenska bögar."

Göran slogs inte. Han var rädd för smärta. Han hade klämt handen på fabriken när han var 20 år och det var det värsta som någonsin hänt honom. Han hade haft underarmen i gips länge och fått starka smärtstillande utskrivna av en läkare. Men de hann aldrig komma till användning eftersom hans pappa Rune hade beslagtagit dem för eget bruk.

På pappa Runes begravning hade alla, förutom den med bäst insyn i ämnet – Görans mamma – berättat om vilken fin man Rune hade varit.

Görans mamma hade jobbat i storkök tills kotorna i ryggraden blev snömos. Hon gillade att baka hemma men det fick man inte berätta för Försäkringskassan. Göran kände ingen på Försäkringskassan så det var lugnt.

Hon lyssnade på dansband och var tjock men smal i ansiktet. Göran for fortfarande dit varje söndag och åt hennes dammande tigerkaka, satt på pallen bredvid spisen och höll henne sällskap medan hon rökte och berättade vilka hon gillade och inte gillade i Let's Dance. De hon gillade var sådana som hon ansåg var "ödmjuka" och de hon inte gillade var "såna som tror de är nåt".

Görans mamma tyckte inte att någon var något förutom Christer Sjögren. Hon hade sett honom spela med Vikingarna i Härnösand 1975. Han hade tagit med hennes vän Birgitta upp på drinkar på rummet men sagt att Görans mamma var "rätt snygg faktiskt." Det var hemskt ödmjukt, menade Görans

mamma.

Det var en lördag efter Rosa huset och Lennart hade försökt fixa efterfest i villan med Lilian som satt i kassan på affären och hennes kusin Susanne men Susanne var tydligen förlovad med någon i Finland och Lilian måste ha gjort sig osynlig.

Nu satt de där ensamma igen i skinnsoffan med varsin Tullamore och lyssnade på Gary Moore. Lennart tyckte att Gary Moore var så fräck för han bara drog ut i öknen ibland och spelade gitarrsolo på en klippavsats. Det hade Lennart velat göra. Bara skita i allt och låta guran sköta snacket. Han hade köpt en ukulele på en marknad utanför Lycksele en gång men inte lyckats stämma den. Han skyllde på det men visste väl innerst inne att inte fan kunde han spela ukulele. Men han var bra på att snacka.

“Nä, det här håller inte, det fattar ju du med.”

“Vadå?” sa Göran.

“Vadå, vadå? Det här! Att vi sitter här, två snygga egenföretagare varav en i skinnbyxor, helt utan damer! Är det rättvist?”

“Jag vet inte. . .”

“Det är orättvist!!!” Lennart slog näven i stembordet. Det lät ingenting. Gary Moore sjöng något om att bli bedragen av en häxa.

“Men på Rosa är det ju bara grabbar som spelar blackjack. . . när våren kommer kan vi ju åka på dans i parkerna”, försökte Göran.

“Dans i parkerna? Lyssna på dig själv. . . jag börjar nästan tro att finnarna har rätt: vi kanske bara är svenska bögar. . . vi kanske bara borde börja klä oss i fjädrar och starta egen prideparad och börja smälla på varann?”

Lennart såg ut som en skinnfäll i ansiktet när han var upprörd.

“Jag var på dans en gång, jag vet att det inte är din musik men bara man kan bugga så får man åtminstone hålla i en dam. . .”

“Danser är för gamlingar! Är vi så desperata att vi ska behöva dansa gameltjo i sex timmar med nåt jävla åderbräck som tar ut löständerna innan hon suger kuk?”

“Nä... jag vet inte.” Göran tog en klunk av whiskyn.

Sedan han börjat jobba med Lennart hade han börjat dricka så ofta att det inte smakade starkt längre. Full blev han bara om de söp i bastun.

“Du får göra hur fan du vill men jag kommer åka till Thailand över jul.”

“Lite solsemester...” sköt Göran in. “Solsemester? Ja, det med. Jag ska träffa damer. Och hittar jag någon bra tar jag med henne hem.”

Göran visste att det här förekom men kände ingen som hade gjort det och han kände sig lite olustig till mods av tanken på att hämta hem en främling.

“Så du ska skaffa thaifru?” försökte Göran skoja, så där grabbigt som Lennart gillade. Men han var inte på det humöret.

“Nej, jag ska skaffa fru! Och eftersom ingen i det här jävla landet verkar fatta vilket kap jag är får det väl bli en thailändsk fru.”

Göran hade fått sköta firman i nästan tre veckor men hade mot Lennarts inrådan passat på att ha lite julleddigt.

“Isolering firar för fan inte jul”, hade Lennart sagt när det kom på tal, men julen innan, när Lennart inte skulle åka till Thailand, hade de minsann varit lediga nästan alla mellandagarna.

Göran tog det med ro. Firman gick bra och det skulle varken göra till eller från hur han genomlevde årets sista dagar. De hade till och med fått hem varsin biljett till en ”Guldkväll för länets entreprenörer” där det ingick tre-rätters och levande musik på hotell.

Både Göran och Lennart var socialdemokrater men det var alla här uppe så det var ingen stor sak. Det vill säga alla förutom medlemmarna i länets entreprenörsförening, och det var därför de inte skulle åka på “Guldkvällen” trots att det kunde finnas damer där.

”Jag gick på bio med en sån centerkärring en gång och gissa vilken film hon ville se? Mamma Mia! Nä, då dör jag hellre ensam och skiträdd”, hade Lennart klargjort. Göran hade fattat galoppen och lämnat alla sina i smyg älskade musikalfilmer i lägenheten när han flyttade till huset nära Lennarts i stavstaden.

På juldagen gick Göran till Rosa huset med sina gamla jobbkompisar från fabriken. Det var hemvändarkväll, bara det att ingen hade velat vända hem. På plats fanns bara bofasta.

Göran satt i baren och spanade efter damer. Han kände sig stressad att träffa någon extremt snart, annars skulle Lennart pressa honom att resa till Thailand för att "få till det".

"Hur är det att jobba för skrytmånsen då?" sa Peter som manövrerat stationen bredvid Göran i 20 år men aldrig blivit en vän. Förmodligen för att Peters intresse för att dricka ensam var i största laget. Och han hade varit för god vän med Görans pappa. Vad de två mössrullarna hade haft för sig ville Göran inte tänka på.

"Med Lennart? Jo, men det går fint ser du!"

Stället var fullsatt vilket betydde halvfullt och Sami från pizzerian var DJ. Någon hade baxat dit en rökmaskin som med oberäkneliga intervaller gav ifrån sig stora, blåaktigt giftiga puffar av rök. Göran såg några kvinnor som han inte hade sett förut. De drack varsin drink med sugrör och pratade samtidigt som de dansade lojt.

"Hörde du köpt hus i finstan? Går bra nu eller?"

"Jo, det går bra." "Ja fy fan jag hade inte haft något emot att komma ifrån fabriken... men att jobba för den jävla mallgrodan som går runt i läderbyxor som en bög och tror att han är nåt... nå du... aldrig... aldrig, säger jag!"

Peter var berusad och för kort för den höga barstolen. Benen dinglande dvärgigt. Om han föll skulle åtminstone inte Göran plocka upp honom.

De håglöst dansande kvinnorna i ögonvrån var mörkhåriga och fyllde ut sina svarta blusar till smärtgränsen. Den till höger var sötare i ansiktet men bägge såg trevliga ut. Det var som att de kallade på Göran.

"En till stor stark och ett järn... ska du ha nåt, Peter?" frågade Göran. Lika bra att supa ner den fyllekajan så att han gick hem. Janne, Martin och Lille-Rolf och de andra från fabriken firade en vinst vid blackjack-bordet.

Nu för tiden spelade Göran bara för att det var kul men han mindes vad en bra helg vid bordet kunde betyda för en fabriksarbetare: en vecka av guldkant, med köpebröd och den dyra snusen. Han hade också kunnat laga sin favoriträtt som internt kallades för "korvkiosk-korv", finkorv med kryddor inuti, bostongurka, räksallad och sötsliskig delikat senap på.

En gång hade han ordnat en hemmadejt för Christine där han klätt ut sig till korvgubbe i sina arbetskläder från fabriken. Köpt Pucko och Portello och låtit Christine beställa vad hon ville som i en riktig korvkiosk. Hon ville ha tunnbrödsrulle, men han hade glömt att köpa tunnbröd och fick springa ner till affären men väl där hade inte kortet fungerat. När han kom hem var hon inte längre på humör.

Stärkt av järnet tog han med sig ölen och tog sikte på hörnet vid högtalaren där de nya kvinnorna stod. Han hade sett hur de avvisat ett visset pärlband av gubbar, men hade noterat att det bara varit finnar som försökt. De här damerna körde svenskt.

"Fångad av en stormvind" skar ut ur den sprängda högtalaren. Några par buggade fastän det inte var en bugglåt. Peter låg faktiskt på golvet nu. Med tanke på hans erfarenhet inom dryck måste detta betraktas som ett katastrofalt resultat. Han borde byta tränare. Men han blev inte utslängd för det kunde man inte bli här. Tidigt under 90-talet hade de slängt ut en yngling med delirium som hade somnat i en snödriva och frusit ihjäl. Nu fick alla stanna. "Hellre jobbig än död", var krogens motto.

Göran skrittade fram, rak i ryggen. Damerna hade nu fått syn på honom och betraktade honom som ett klädesplagg man funderar på att köpa. Sa för honom obegripliga saker till varandra med ögonen.

Han uppmuntrade sig själv i huvudet genom att tänka på det som var bra med honom. Företaget han ägde hälften av, hans nya hus som var alldeles för stort för att bo i själv, alla produkter från OBH Nordica som Lennart hade sagt att varje hem måste ha, att han hade håret kvar på huvudet, att han hade starka armar, att han höll sig för god för importerade kvinnor. Han var visserligen lite tjock men vem fan var inte det. Han var framme nu.

“Hallå, damer.” Stark öppning.

“Hej hej”, sa damerna.

“Göran.” Han sträckte fram handen.

“Majken!”

“Christine!”

Sami hade höjt och spelade Roger Pontare och de fick skrika för att göra sig begripna.

“Mitt ex hette Christine!”

“Jaha!”

“Va!?”

“Jaha sa jag!”

“Mitt ex hette samma alltså!”

“Jag hörde det! Varåå?”

Göran blev ställd som en möbel. Han visste inte själv.

“Det är ett fint namn!”

“Tack!”

“Vad hette du nu igen?!” Han vände sig till den andra kvinnan.

“Majken!”

“Där ser man!”

Göran tyckte inte att det var ett fint namn och ville inte ljuga.

Christine och Majken hade börjat dansa igen och tittade inte längre på honom utan bara på varandra.

Jaha. Vad nu?

“Jag har ett eget företag! Eller hälften av ett eget företag!”

“Okej!” skrek Christine.

“Isolering!”

De skrattade. Göran förstod inte vad som var roligt. “Vill ni gå någonstans där man kan prata?!”

Något sådant ställe fanns inte, men symboliken måste väl framgå?

“Det är lugnt!”

“Nej, det är inte lugnt här!”

Han blev yr av att behöva skrika duett med Pontare.

“Vi dansar!”

Det var ett slags fridans. Det var kört. Göran kunde bara bugg. Han blev stående. Stressad. Det fanns så många fria danssteg att välja på och när man väl bestämt sig för ett, hur visste man när det var dags att byta?

Stärkt av spritens desperation gick han ändå fram och ställde sig vid damerna. Majken tittade trött på honom och slutade dansa.

“Du kan gå nu!” ”Okej.”

Han gick. Han visste när hans sällskap inte var önskvärt.

Han svepte resten av sin Karhu och beställde en till och en Jäger. Vad var det som hade hänt? Han blängde lite på sin kropp. Den blommiga skjortan som Christine köpt. Han gick igenom vad han hade sagt och vilken påverkan det hade kunnat ha på damernas inställning till honom som person. Han hade gjort det väldigt tydligt att han hade det gott ställt. Han hade gjort den intressanta kopplingen mellan Nu-Christine och Ex-Christines namn.

Han såg hur Nu-Christine gav Majken en teatralisk puss på munnen. Så klart. De var lebbbar.

“Var fan har du chefen då? Läderföhrern!”

Peter satt i snödrivan utanför med en flasköl och en cigarett som han rökte fastän den hade slocknat. Rökmolnet från den varma utandningsluften lurade honom.

“Han är i Thailand”, sa Göran som var sugen på att gå hem, bre sig några rejäla leverpastejmackor och dö inombords.

Peter skratthostade.

“Jaså, det var inte så populärt här omkring med läderbrallor ändå? Jävla varmt att gå runt med det där nere.”

“Jag tror nog att han har shorts. Aja, ha det bra nu, sitt inte för länge här ute så du fryser till is.”

“Varååå ska du gå?” sluddrade Peter.

“Ja.”

“Och chefen är i Thailand.”

“Han är inte min chef... vi är delägare.”

“Och nu ska han köpa en liten sneögd för att ingen här vill ha honom.” Görän drog åt sin halsduk som en snara och började gå. “Ja jag dömer inte! Tjing tjong, din jävel!” skrek Peter och föll bakåt och liksom in i snödrivan.

I mellandagarna, som Görän tillbringade i långkalsonger framför teven, hörde Lennart av sig på sms.

“Hej. Hoppas jobbet går bra. Att du inte saknar ihjäl dej efter pappa. Här nere paradiset. Damer åt alla. Vem tycker du ska bli fru?”

Han skrev som en apa. Under meddelandet kom en oskarp bild på tre thailändskor på restaurang. Det kanske var rasism men Görän såg ingen skillnad på dem. Till slut skrev han: “Jobbet går bra men lite lugnare nu. Ta den du gillar mest.” Han fick svar direkt: “Gillar alla”. Gul tumme upp.

Tanken på att Lennart skulle skaffa thailänsfru gjorde Görän stressad. Ingen av dem var lyckade på kärleksfronten men de var i alla fall misslyckade tillsammans. Ibland tänkte Görän att han kanske inte var normal, att han kanske passade bättre som ensam. Nu hade han ju hus och pengar och visst hade det varit trevligt med en kvinna men han insåg också att då skulle det bli svårt i längden att sova framför teven och dricka whisky och vatten som måltidsdryck till lunchen som bestod av färdiga renklämmor. Christine hade alltid bjudit hem folk på fika och de blev så illa tvungna att kliva upp och städa lägenheten fastän det var självaste Guds vilodag. Ibland började hon gråta för att de hade fula gardiner; då fick de åka fyra mil till köpcentret och leta efter nya. Därefter var det inte mycket dag kvar till bara Görän. Alla dessa saker talade emot det kvinnliga släktet.

Men han visste också vad som sades om ogifta män: bögar, pedofiler, för fula; och sådana rykten kunde ju komma att påverka ens liv till det sämre.

Han undrade om thailändskor älskade att fika. Det kändes inte så, han hade aldrig hört talas om något thailändskt fikabröd. En thailändska skulle heller inte känna någon fika-intresserad här, vilket var bra. Och eftersom de inte visste något om svensk kultur hade han kunnat ljuga och säga att man av religiösa skäl inte hade gardiner och liknande.

Han pausade att göra ingenting och besökte internet för att söka på "thai fru." Det visade sig att han inte var den första att fundera över de här frågorna. De flesta träffarna ledde in på forum där ensamma män i mogen ålder diskuterade för- och nackdelar. Göran fick ont i magen. Den kändes tom fastän den var full. Hade han snusat för mycket igen? Nej, han visste precis vad det berodde på, det berodde på att även om ingen skrev något direkt elakt påminde kommentarerna om de i forumen där han brukade få tips om snöskotrar. Det gick för lätt att byta ut ordet "thai fru" mot "snöskoter".

Ungefär hälften verkade tycka att det var patetiskt och bara förknippat med problem och hälften fattade inte vad problemet var. Dessutom var maten bra. Göran gillade inte thaimat. Han hade haft det i munnen en gång men valt att inte svälja eftersom det sved. Det var i thaikiosken de smällt upp bredvid korvkiosken för fyra år sedan.

Fai som jobbade där hade varit på Rosa en gång och spelat men sedan hade hon hamnat i bråk med dealern om pengar. Mikko och Tommi hade fått bära ut henne och hon hade fräst som en katt. Hon kallades för thai fru men Göran visste att hon var gift med killen hon jobbade med och att de var bärplockare från början. Det hade hans mamma sagt. Hon hade köpt bär av dem till en tårta hon bakat för att fira prinsessan Victorias födelsedag. Göran hade inte varit bjuden men enligt hans kroniskt griniga mamma var thailändarna "helt klart ödmjuka".

Till slut ledde hans surfande till sajten Familjeliv där någon startat tråden "Min thai fru lyder inte längre", där det bland annat stod att hon inte "tog den i analen längre".

Göran stängde av datorn genom att hålla inne den stora knappen tills fläkten inuti slutade snurra. Sedan gick han med bestämda steg och hällde upp en whisky i ett mjölkglas med is, gick ner i källaren och startade bastun.

Sedan skedde allting för fort. Göran var hemma hos sin mamma när mobilen plingade till i hölstret.

"Jag har ju sagt att faxes får du göra hemma!" Det var Lennart som hade

skrivit.

“Jag är kär! Blir kvar vecka. Ska berätta allt när jag kommer hem. Unna dig ledigt. /lennart”.

Den medföljande bilden var tagen på en strand där Lennart satt helt röd i ansiktet med en mycket liten hatt på huvudet och log så att det såg ut som att munnen skulle spricka upp till öronen. En betydligt yngre och betydligt mer thailändsk kvinna pussade honom på kinden. Göran tänkte på forumet.

En vecka senare körde han en halv dag för att hämta Lennart på flygplatsen. Göran hade frågor men det var tajt att slänga in dem i Lennarts maniska glädjekaskad av ord.

Han var en “ny människa”, sa han, om och om och om igen, och kulturen i Thailand var otrolig, den var “mañana mañana” och “hakuna matata” och hade Göran testat Singha? Det hade han inte men tydligen var det den godaste ölen i hela världen och maten... alltså den riktiga thailändska maten, inte den urvattnade skiten vi äter här, den var så god och sååå nyttig.

Lennart hade “gått ner så mycket i vikt”, han “kände sig lätt och ung”. Göran såg ingen skillnad men sa så klart ingenting utan körde bara bilen i tystnad och försökte le stöttande.

Det viktigaste var att Lennart hade mött kärleken, och “det var inte som han trodde”, men Göran trodde inte så mycket. Lennart underströk att detta inte hade skett via någon snuskig sajt för desperata äckel och prostitution ville han inte höra talas om – det var dessutom rasism. Kvinnan i fråga, Kwan, var en yrkeskvinna som drev nagelsalong med sina systrar och hade ett eget hus som var jättefint. De hade träffats av en slump när Lennart egentligen bara hade några dagar kvar där nere.

Visst, han hade varit på klubbarna på bryggan med sina private rooms, han hade flörtat med de unga tjejerna som gick på stranden. Men det där var inte äkta, de ville bara åt hans pengar och få uppehållstillstånd i Sverige.

Kwan däremot var en respektabel kvinna. Hennes exman hade dött i en bilolycka och då hade hon skaffat sig ett arbete.

Lennart skulle bara fråga efter vägen till en känd butik som sydde upp

kostymer för en bråkdel av vad det kostade här hemma. En butik som hade bilder i fönstret från när svenska kändisar som Ingvar Oldsberg och Magnus Härenstam hade varit där. Kwan var inte så bra på engelska men de hade fått kontakt! Med ögonen!

“Med ögonen!” skrek Lennart.

Det hade blivit middag på kvällen och sedan hade det ena lett till det klassiska andra och sedan hade hon tagit ledigt en vecka och Lennart hade bokat om sina flygbiljetter. Kwan hade visat honom det riktiga Thailand.

“Hon grät när jag åkte... kan du fatta? När fick du senast en kvinna att gråta?”

Ja, Christine grät ju hela tiden de sju sista åren de var gifta, men det höll Göran tyst om. I stället frågade han vad som skulle hända nu.

“Vadå vad händer nu? Hon kommer hit.”

I den stunden förstod Göran att ingenting skulle bli som förut. Han visste inte hur det skulle bli, bara att det inte skulle bli som förut. Det var synd, för Göran gillade verkligen förut.

*

Han var lite konstig. Inte alls som de andra farangerna hon hade träffat, och hon hade träffat många. Snäll var han men det var ganska vanligt. Det var någonting annat också, en blyghet?

Eller om det var någon sorg han bar på. Nästan alla vita i Pattaya var glada förutom de unga engelsmännen som tog droger och slogs. Men han hade hela tiden verkat orolig. Som om något hemskt skulle hända.

Första gången hon la märke till honom hade han varit med en annan, på tok för ung, thailändska, som hon senare fick reda på att han bestämt träff med på en dejtingsajt. Men det hade inte fungerat.

Då hade Pim lagt in en stöt. Han var inte särskilt attraktiv men å andra sidan tyckte hon inte att några faranger var det. Hon föredrog thailändska män. Men han verkade ha gott om pengar och krävde inget sex. Pim, som kom från mycket enkla förhållanden, förstod att detta kunde vara en möjlighet.

Hon älskade Thailand men hela hennes liv hade varit en ständig kamp för att sätta mat på bordet. Hennes föräldrar var risbönder och hon hade sedan hon lärde sig att hålla upp armarna jobbat på odlingen. När hennes två år äldre kusin övertalade henne att komma med till Pattaya hade hon inte tvekat.

Väl där hade hon storögt sett turister sprida pengar som sjukdomar. Vissa var där länge och hade max tre saker på agendan och ingen av dem var bra. Hon och hennes kusin hade bott trångt i varsin sovsäck på loftet till ett fruktlager. Pim hade till en början varit chockad av hur folk levde här. Hon hade visserligen sett sin pappa och farbror vara riktigt fulla några gånger och det fanns folk i hennes hemby som ordnade tuppfäktning. Men för det mesta bara arbetade folk och sov och de enda regelbundna avbrotten var för buddhistiska ceremonier. Här verkade det inte finnas några gränser för vad man fick göra. Hon och hennes kusin började dejta belgare, tyskar och – om de hade pengar – enstaka briter.

Det var inget svårt jobb om man jämförde med risodling. Man låg på stranden, gick på restaurang, kanske shoppade lite. Man var helt enkelt som de amerikanska flickvännerna som Pim sett på film. Förutom mat och kläder fick man också kontanter i näven när antingen man själv eller kunden hade tröttnat. Ibland ville mannen att man skulle sova med dem och eventuellt genomföra olika sexuella tjänster, men det var en helt annan prisbild och ingick inte. Pim höll sig undan den delen av arbetet. Hennes kusin gjorde vissa grejer och sa att det var lugnt och att man kunde tjäna mycket mer pengar, men för Pim, som aldrig hade haft några pengar alls, räckte de som hon fick av att bara vara med männen på stan. Småpussas lite. En hand här och där.

Det blev snabbt rätt mycket pengar och tjejerna skaffade en riktig lägenhet ihop, mycket finare än hemmen de var uppvuxna i. Pims kusin skaffade en dator och slutade ragga kunder på stranden, registrerade sig i stället på en hemsida och stämde träff med mer välbeställda män som hon tog bussen in och mötte i Bangkok. Ibland kom de tillbaka ut till kusten men ofta blev kusinen kvar i Bangkok i flera dagar och kom tillbaka och berättade sagolika berättelser för Pim. Hotell som sträckte sig upp i himlen. Franska restauranger.

Kusinen sa att det franska köket var det bästa i hela världen men Pim kunde inte tänka sig att det var bättre än det thailändska. Och dessutom hade de invaderat Vietnam. Pims farmor hade flytt från därifrån som barn och berättat många hemska historier om när fransmännen kom. Hon kallade dem för "grisar" och Pims pappa blev alltid upprörd när hon pratade om kriget och gick ut på långa promenader längs floden. Pim hade frågat sin mamma varför han blev arg, han hade ju inte ens varit där.

"Kärleken till familjen gör ont", hade Pims mamma svarat.

Pim själv hade bara varit kär en gång i en pojke i grannbyn som var bra på fotboll och sålde kycklingar. Men han hade flyttat någonstans och hon visste inte vart.

I Pattaya blev Pims värld större och större för varje dag som gick, och även om folk hade berättat det för henne, redan som barn, hade hon aldrig trott på vilka rikedomar det fanns i väst. Nu kunde hon med sina egna ögon se hur det anlände horder med vita som inte jobbade utan bara sprätte pengar omkring sig. Det måste vara ett enklare liv i deras hemländer.

Två tjejer som de kände hade rest med varsin man till männens hemländer, en till England och en till Norge, och de hade skypeat med hon som var i Norge några gånger. Hon hade gift sig där och öppnat en restaurang och hade två hus, ett av dem låg i en liten stad vid en sjö som såg ut som bilder Pim sett från alperna. Det andra huset låg vid havet nära en strand. Där var de bara på sommaren för på sommaren jobbade ingen i Norge. Båda husen hade två våningar. Pim kände ingen som ägde ett tvåvåningshus.

Med tiden började Pim ligga med vissa av männen. De som var snälla och hygieniska. Hon njöt inte av det men hennes kusin hade lärt henne hur man låtsades.

"Män är som hundar... klla dem på rätt ställe så gör de vad som helst."

Pim tyckte att en stor skillnad var att hundar var söta och de vita männen var fula. Inte en enda såg ut som Brad Pitt eller ens som den andra killen i Fight Club. Däremot såg många av dem ut som han med bröst som gråter på AA-mötet någonstans i mitten av filmen.

Visst fick hon erbjudanden om att resa till Europa och gifta sig, men många pratade bara och hörde sedan aldrig av sig och Pim bad alltid om att få se bilder på deras hus och ingen hade ett så fint hus som hennes vän i Norge.

Tjejerna som jobbade med det här var många och de höll ihop. Det fanns kunder så att det räckte åt alla. Däremot umgicks de inte med tjejerna som jobbade på bordellerna på bryggan; de var högljudda och tog droger och blev aldrig kvar särskilt länge.

På söndagar var de ofta lediga om de inte fått någon riktigt rik på kroken eller om hennes kusin var i Bangkok. Då kunde Pim lika gärna jobba också. Hon hade blivit bättre på engelska och vissa av gubbarna pratade jättemycket men hon föredrog de tystlåtna. Hon skickade hem mer än hälften av vad hon tjänade och hennes föräldrar var väldigt imponerade av henne och tyckte att nu när hon hade chansen borde hon flytta till Bangkok och studera. Kanske till läkare. Hon hade sagt till dem att hon jobbade dubbla skift på en väldigt populär restaurang, men hon kände på sig att de visste. Det pratades ofta i hembyn om vilken skam det var, det som skedde vid kusten.

När hennes kusin hade börjat komma hem med smycken och äkta märkeskläder, vilket var väldigt ovanligt bland de thailändska kvinnorna, och dessutom pratade om att hon kanske skulle flytta till München, kände Pim att det var dags att utöka verksamheten och gå i sin kusins fotspår.

Hon sparade ihop till en egen dator och registrerade sig på den populäraste sajten, laddade upp smickrande bilder på sig själv och började fiska efter större fiskar.

Det var där hon fick kontakt med Göran.

Han var ful men var väldigt snäll och hade ett väldigt fint hus på en plats i Sverige som såg ut lite som Norge. Svenskar hade väldigt gott rykte bland de thailändska kvinnorna. Hennes kusin kallade dem "lättlurade", vilket var ett stort plus.

Göran var den tredje mannen hon mötte i Bangkok för en på förhand uppgjord dejt. De andra två hade varit katastrofer: en belgare som druckit för mycket och en dansk som ville göra saker som hon inte sålde. Med Göran var

uppgörelsen bara “Middag i Bangkok och om det klickar åker vi tillsammans ut till kusten för en vecka på ett bra hotell.”

Han förde över hälften innan – hon skulle få den andra hälften i näven när veckan var över. Om veckan gick bra kunde de välja att förlänga med en vecka till. Det hade varit lätt med Göran för han lät Pim bestämma vad de skulle göra och gick mest runt och såg bortkommen ut, men när Pim frågade om han var glad sa han att han var det och hon trodde honom. Han var inte så mycket för att sola och bada och hade lite svårt för den thailändska maten. Men Pim visste vart man skulle gå för att äta de riktigt goda grejerna och sa till kocken, som ofta jobbade ur en vagn på gatan, att krydda Görans mat så lite som möjligt.

Han ställde också många frågor om Pim, vilket var skönt för då kunde även hon fråga om allt hon undrade utan att det blev uppenbart att hon förhörde sig om hans tillgångar. I stället liknade det mer ett vanligt samtal man hade på en dejt. Hans hus var stort och fint och han kunde absolut tänka sig att skaffa sommarhus – han hade faktiskt redan tänkt på det.

Han visade bilder på en väldigt exotisk natur där det fanns helt andra vilda djur än de som Pim växt upp med. Hon förstod inte riktigt vad han jobbade med men det var någonting med att bygga hus och han ägde en firma tillsammans med sin bästa vän Lennart. “A great man”, sa han alltid när han pratade om Lennart. Pim fick se en bild på honom. Hon tyckte väl inte att han var snyggare än Göran, han såg kanske lite självsäkrare ut men det var sällan en bra sak.

Om nätterna låg de i samma säng på Görans hotellrum. Till en början på varsin sida av sängen som ett gammalt gift par som tappat glöden. Han läste en bok om en svensk hockeyspelare med ärr på kinderna och hon chattade med sina kompisar på sin mobil. De höll alltid koll på varandra när de var med kunder. Det var deras eget säkerhetssystem, en krets på kanske 20 tjejer som gjorde liknande jobb. Det var meningslöst att gå till polisen med de här ärendena, för den thailändska polisen hade en märklig policy där prostitution var strikt förbjuden, men de låtsades att den inte fanns. Och man kan inte

anmäla brott kring händelser som inte existerar.

Men tjejerna var bra på att ta hand om sig själva, så det var inte många gånger de hade varit tvungna att rycka ut. Det var någon britt som blivit för full och våldsam, en finländsk man som skitit på sig, och ett par stycken som vägrat släppa ut tjejen från rummet när jobbet var klart. Då blev det påhälsning. Britten hade de verkligen spöat skiten ur. Fem mot en. Det hade känts fantastiskt i Pim att få släppa ut ilskan och frustrationen över att hela tiden leva genom främlingars nåd. Det hade känts som ett rus. Ett rus som Pim förstod att turisterna måste leva i konstant. Att gå runt och vara gud hela dagarna. Inte undra på att många av dem var helt skeva i huvudet.

Några tjejer hon kände tränade thaiboxning och det ville hon också börja med när hon hade tid. Hon var fortfarande fokuserad på att tjäna så mycket pengar som det bara gick, men hon förstod att hennes arbete hade ett bäst före-datum. I framtiden, när hon blev för gammal eller bara jämnårig med gubbarna, skulle de inte vara intresserade längre. Då skulle hon få börja jobba på restaurang, ett mycket mer slitsamt jobb med mycket mindre betalt. Eller i värsta fall: åka hem och börja odla ris igen.

Pengarna hon hade skickat hade köpt höns åt hennes familj, en ny plog och ett nytt, starkare tak till huset. Hon påminde sig ständigt om att hon inte gjorde det här för att det var kul utan för att det var rätt sak att göra. Det var aldrig svettigt men det gröpte ur själen och kunde ibland vara mördande tråkigt.

När Göran bara ville sitta en hel eftermiddag och dricka öl och glo. Skulle de inte gå ner och doppa sig? Nej, han ville bara sitta och stirra. Tacka fan för mobilspel, tänkte hon. Vid det här laget tillhörde hon nästan världseliten i Bubble Shooter och Candy Crush. Vissa spelade Farmville men Pim förknippade odling med blod och tårar.

Det man skulle göra innan man blev för gammal eller för less var att hitta ett långvarigt gig: en man med mycket pengar som man kunde vara med resten av livet. Västerlänningar gifte sig av kärlek så det gällde att få rätt person att bli kär i en.

Hon och Göran höll handen på stan. Pussades lite osynkroniserat. Hon fnittrade och sökte ögonkontakt så där som hennes kusin lärt henne. En natt skedade Göran henne. Han luktade svett och sprit men det kändes helt tryggt. Hennes kusin som snart skulle resa till Tyskland och gifta sig med en jätterik men fruktansvärt ful gammal gubbe pressade Pim att "slå till". Kusinen trodde absolut att Göran kunde vara "the one" eller "den som har solen om natten", som ett gammal uttryck från deras hemby löd.

Pim var inte gammal. Hon hade kunnat göra det här i många år till, men samtidigt: om man hittade en snäll med pengar som var redo att slå till så gällde det att vara på tårna. Den största oron var bara att det kunde dyka upp någon bättre. Men man fick inte vara girig – där var Buddhas lära tydlig.

Det blev sex. På sitt eget märkliga sätt hade han visat att han ville genom att bara ligga nära länge, och utan att vara helt säker på vad den signalen betydde hade hon tagit kommandot, gjort det som hennes kusin utan att skämmas lärt henne men som hon sedan själv förfinat under åren i Pattaya. Och efter det var det klart. Göran var eld och lågor. En man som hon hade varit säker på var inkapabel att visa någon annan känsla än "lite trött", var nu barnsligt glad. Han visslade, smådansade, beställde in långa drinkar med paraplyer i.

En kväll sjöng de en låt från Grease på karaoken på beachbaren.

Ville hon gifta sig? Ja, det ville hon.

Var hon kär i honom? Nej, det var hon inte, men hon sa att hon var det.

Kunde hon följa med honom till Sverige? Ja. Hon var överlycklig. Göran med. Nu skulle det nya livet börja för dem båda.

Det hade smugit fram att Görans arbetskamrat var gift med en thailändska, Kwan, och Göran hade hoppfullt undrat om det var någon hon kände. "Jävla idiot", tänkte hon men sa bara att hon förmodligen inte gjorde det.

"Men hon är också från Pattaya."

Pim påminde Göran så artigt hon förmådde om att hon inte var från Pattaya och att där fanns tusentals tjejer och att alla inte kände varandra. Hon

kände redan på sig hur jobbigt det skulle bli att vara någons fru. Särskilt någon lite trög som Göran. Tur för honom att han var snäll. Så var det med alla, tänkte hon; man fick kompensera sina brister med något annat. Var man ful fick man vara rik. Var man trög fick man vara snäll. Och var man fattig och kom från Thailand fick man vara precis det som den med plånboken ville att man skulle vara. Hade man otur var bägge vågskålarna tomma, ja, det var kanske trots allt det vanligaste om man slog ut det på hela jordens befolkning.

Hennes dom var: dansa efter någons plånbok. Dansen skulle pågå livet ut. Men nu skulle hon hålla sig till Göran hur trög han än var. I morgon skulle de resa till Sverige och gifta sig, men först hade Göran, i glädjeyran över att äntligen ha en vacker kvinna vid sin sida, som så vitt han visste älskade honom, bestämt att de skulle skypa med Lennart och Kwan.

“Så att ni får möjlighet att hälsa lite på varandra”, som om de var hundar. Han skulle nog få se vem som bestämde när hon fått uppehållstillstånd, ett jobb och en sommarstuga i fjällen.

Stelt är ett för lindrigt ord för att beskriva skypesamtalet som ägde rum mellan Göran och Pim i Thailand och Lennart och Kwan i Sverige. Gubbarna gapade saker till varandra på svenska som om de gratulerade varandra till ett Nobelpris.

Pim förstod inte vad de sa men förstod så mycket som att ömhetsbetygelserna männen emellan inte visste några gränser. Det var som att de uppfunnit elden och tagit patent på den.

Under tiden satt Pim och Kwan och glodde på varandra genom världsrymden på samma sätt som man tittar på ett jobbigt barn som inte är ens eget.

“Okey say hello to you... now... this is my beautiful wife Kwan... say hello to she”, sa Lennart.

“Hej.”

Hon pratade Bangkok-dialekt. Det var en stadstjej, helt klart. De utbytte några tomma artighetsfraser på sitt hemspråk, log hela tiden, spelade sina roller. “Det leende folket.” De skulle bara se våra svarta själar.

“It is gonna be good when you come here so we can have wedding and you two be friends.”

Pim nickade glatt. Två dagar senare var hon i Sverige. Två veckor senare var hon gift och hade ett svenskt efternamn. Göran var kär och lycklig. Pim var bara lycklig. Lennart hade blivit så full på bröllopfesten att han råkat kyssa henne i stället för Kwan och då hade ändå Pim en vit brudklänning på sig.

En tid senare, det var lördag och Göran och Lennart var på ett svartjobb tio mil utanför byn och Pim hade städat hela huset och snart skulle Kwan komma över för det hade Göran och Lennart bestämt. De thailändska kvinnorna skulle tillsammans förbereda inför kvällens kräftskiva som var en tradition de hade fått noggrant förklarad för sig.

Det ringde på dörren. Pim gick för att öppna och log snabbt som att det sved innan hon släppte in Kwan. Hon hade på sig den tajta svarta klänningen som Lennart gillade och bar på ett stort fat med kräftor. Pim skulle byta om senare men det spelade ingen roll till vad för Göran lade bara märke till saker som var på teve. Därför hade det blivit ett genomgående thailändskt tema på deras hus – något som Lennart tyckte var underbart men som Kwan tyckte var hemskt. De hade väl kommit till väst för att bo i väst; varför skulle de då leka lilla Thailand?

Under tystnad förberedde de festmåltiden med alla tillbehör. Allting skavde. Luften var kvav.

Kwan verkade tycka att Pim var hopplöst bonnig och töntig och bara hade haft tur som träffat någon så lättlurad som Göran. Kwan däremot hade kämpat. Det hade kostat men nu var hon här. Hon ville inte tänka på Thailand mer. Hon ville bli västerlänning, svensk... ja, till och med norrlänning; åtminstone en rik norrlänning kunde hon tänka sig att bli.

Hon förstod ju att hon inte hade hamnat mitt smeten direkt men Lennart hade gott om pengar, var bra mycket roligare än den mesige Göran och det var inte bara att han lät henne bestämma – han tänkte till och med på det.

Pim å sin sida tyckte att Kwan var otäck. Hon var inte här för att skaffa kompisar eller njuta av sitt nya välstånd – detta var bara en förlängning av jobbet som inletts hemma i Thailand. Pim var osäker på vad som egentligen var Kwans slutmål. Kwan drack, rökte, spelade och tog alla chanser hon fick att pika Pim men alltid på ett sätt som bara Pim märkte och med ett stort, läskigt leende. Om Kwan velat vara vänner hade Pim kunnat tänka sig det, för konflikter tärde på henne, men det var tydligt att Kwan inte var det minsta intresserad.

De dukade upp kräftor, bröd och tillbehör på den enorma altanen som Lennart och Göran byggt tillsammans i somras på fyllan. Kwan hängde upp lyktor och la fram häftena som Lennart skrivit ut på jobbet med de konstiga visorna som man skulle sjunga innan man drack den vidriga spriten. Hon föredrog söt sprit eller cider men Lennart höll hårt på traditionerna. Och det var tydligen tradition att det skulle vara äckligt. “Värmen i bröstet tar bort smaken.” Kwan höll inte med.

Pim gick in och bytte om till något tajt och svart hon med, även om Göran inte skulle märka något ville hon inte vara sämre än den där horan. Pim var yngre och snyggare och alla visste det. Men ingen av tjejerna hade lyckats bli gravid än trots att det var både Göran och Lennarts önskan. Gubbarna hade pratat ihop sig.

Planerat. Det äcklade Pim. Det fick henne att känna sig som en avelshäst. Hon kunde sig tänka sig att ha barn men hon ville bestämma själv när det skulle ske. Först ville hon skaffa ett jobb, även om Göran insisterade på att hon inte behövde det. Behövde och behövde. Hon ville. Med egna pengar kom egen makt, det hade hennes pappa lärt henne även om han själv aldrig haft några pengar. Kanske var det just därför han visste.

Nu satte Göran in 2 000 kr i månaden på ett konto i den närmsta byn med bankkontor, vilket var ofantligt mycket pengar för Pims familj. Pengar som räckte till att inte bara hennes familj utan hela byn fick det bättre. Hon ville ta hit sina föräldrar men Göran var inte så sugen på det. Det fanns ju plats, men det var inte det. Göran hade förklarat att i Sverige bor man inte med sin

familj på det sättet. Pim tyckte det var konstigt att det ansågs mer naturligt att bo tillsammans med någon man hittat på andra sidan jorden och känt i en vecka än att bo med sitt eget kött och blod.

Hon gick på SFI. Det gjorde Kwan också. Det var långt dit men de fick skjuts. Men Kwan ville inte ha ett jobb. Hon ville bli hemmafru och att Lennart på sikt skulle få mer arbete, utvidga firman och kanske skaffa anställda. Mest av allt drömde hon om att flytta till en större stad. Helst Stockholm, men det skulle Lennart aldrig gå med på. Men kanske Luleå om de på sikt kunde flytta firman dit. Det behövdes väl isolering där också?

Pim hämtade snapsglasen och ställde ut dem på bordet. Det var skönt med tystnaden nu för snart skulle Lennart och Göran storma in och då skulle de bli tvungna att dra i gång sin utmattande föreställning.

Och vad fulla gubbarna skulle bli. Det blev de alltid när de jobbat på helgen och framför allt när de åt kräftor. Det var tradition. Tjejerna gillade inte svenska kräftor. Det smakade bara hav och hade ingen krydda. De gillade thailändsk mat, vilket de fick de äta en gång i veckan när de hade thailändsk afton ihop med två andra par av svenska män och thailändska kvinnor. En av dem var visserligen från Kambodja, men det visste bara kvinnorna.

Gubbarna älskade thailändsk mat om man vattnade ner den och undvek alla de kryddor som utgjorde det thailändska kökets stomme. Egentligen kändes det som att gubbarna bara älskade vitt ris, ljus öl och jordnötter. Den rätten fanns inte i Thailand men här serverades den desto oftare. Med Santa Marias Sweet Chili på. Inte ens barn åt så svag mat i Thailand. Men det var Pims intryck av de svenska männen: de var barn. Stora, rika barn. Thailändare var män. För att de var tvungna att vara det. Det fanns ingen tid att slösa bort på barndom. I Sverige fanns det tid för allt. Man kunde ha fritidsintressen. Gubbarnas var att supa och åka snöskoter. Pims fritidsintresse var att boxa på en säck som Göran hängt upp i garaget åt henne. ”Tänker du att säcken är jag?” hade han skojat.

Kwans fritidsintresse var kläder och spel. Hon skötte bägge på nätet för varken Lennart eller Göran var särskilt pigga på att deras fruar skulle gå ut.

De blev oroliga av det. Tyckte det var lika bra att de stannade hemma. Även när de själva var på jobb eller på Rosa huset och "varvade ner".

Det var en bedårande augustikväll i sommarens sista andetag, ljum men med löften om en snar kyla. Det blev aldrig riktigt mörkt här uppe på nätterna. Lyktorna som Kwan hängt upp såg ut som enorma eldflugor och fick Pim att tänka på khom loy, de thailändska svävande lyktorna. Bordet dignade av mat. Kräfterna var illröda. Ölet immigt, och trots att de hade satt på en liten apparat från macken som sprayade ut korta pustar av ett giftigt medel så var det tjockt med mygg i luften. Pim och Kwan hade väntat lydigt utan att säga mer än de behövde till varandra innan Lennart och Göran ramlat hem. Sena och redan fulla. De hade börjat öla i bilen och det hade varit en lång färd genom skog och mark. Paren pussades och kramades och Göran tog ut högtalaren och satte på Björn Afzelius som han älskade så djupt. Lennart tyckte att det var "jävla bögmusik", och för Pim och Kwan lät det bara helt obegripligt. Som att lyssna på någon som gnydde oregelbundet till tonerna av en ensam gitarr.

Snapsen gick ner trögt och de sjöng ramsorna och Lennart och Göran skrek av skratt när Pim och Kwan inte kunde uttala "helan går". Lennart filmade Kwan när hon försökte sitt bästa men det svenska språket var helt enkelt omöjligt.

Trots att de ätit kräfter tidigare visade Lennart hur man skulle få i sig alla delar: allt skulle ätas upp, hjärnan och klorna, även bajset åt han. Det var väl också tradition, antog Pim.

Kvällen blev till natt och alkoholen höll dem varma trots att temperaturen sjönk.

Göran tittade på Pim och tänkte att han aldrig varit så förälskad i någon som han var i henne. Pim mötte hans blick och visade tandkött och tänder. Hon tänkte att i morgon skulle hon be Göran att skicka 3 000 kronor i stället för 2 000 till hennes föräldrar. Det hade han råd med. Lennart höll fast Kwan och kittlade henne. Han älskade att ha någon att busa med. Och vilken jävla kropp hon hade! Inte som de svenska kvinnorna i den åldern där allt var sladdrigt

och dallrande. Kwan var inte det minsta kittlig. Hade aldrig varit. Men hon låtsades och hoppades att Lennart skulle bli så full att han somnade innan han kom på tanken att knulla. Han var en rolig man men hans kropp var rätt äcklig.

De fyra höjde sina snapsglas och Lennart skrek: "För äkta kärlek!"

Det tyckte Göran var så himla fint sagt. Han kände sig nästan rörd. Det lät som namnet på en vacker låt.

Pim och Kwan visste vad det svenska ordet "kärlek" betydde men inte "äkta". Glasen klingade. Alla sänkte sin akvavit förutom Pim som slängde sin över axeln utan att någon märkte det. Hon ville inte vara bakfull i morgon när hon skulle gå upp tidigt och boxa på säcken i garaget.